

нощ, гледам, завеса, светлина, сенки - трябва да бъде засенен. Нещо повече, за да се произнесе, символът трябва да засенчи дори собственото си основание – сенките в конкретиката им – които са условие за неговите прозрения.

Остава въпросът дали веднъж включена, фигуративната машина може да спре в точката на символическата забрава върху наративните условия? Текстът така и не успява да си придаде вид на направил избор. Така още в началото, във втори и трети стих четем:

две тъмни сенки: там, зад бялата завеса

де лампата гори, в поле от светлина.

Угрижващото в този дистих е, че той остава разцепен между фиксацията си върху *бялата завеса* и евентуалните сенки *върху* нея, и грижата си за техните източници или начала зад бялата завеса. Така казаното се раздвоява между двуизмерната перспектива на завесата със сенките и неумолимата тяга на реалната триизмерност зад нея. Възниква опасността именно за хората отгатак завесата да се говори като за *сенки* – *две сенки на нощта*. Въобще остава въпросът за какво ще говори “Сенки” – за сенките върху завесата или за сенките на въображението, на желанието или на феноменологическата редукция; за това, в което се вижда, или за това, което прозира?

Ако в първата строфа все пак сенките удържат победа с явно превъзходство, във втората на авансцената излизат сенките на тези сенки: *мъчително глава се към глава навежда... Напрегнато ръце се към ръце протягат/ и пак се не докосват! ...и пак, един пред друг, един за друг стоят*. Сенките започват да се разтварят в персоните зад себе си, в своите източници, произходи и основания. Това обаче не става безнаказано, доколкото сенките облъчват със сумрачна сенчестост тези *един пред друг*, разпознавайки именно тях като *сенки на нощта*.

Иначе казано, във втората строфа “Яворов” минава в нивото на своята некомпетентност като надниква зад завесата на позволената му вещина, за да остане при регресивните изкушения на *и пак, един пред друг, един за друг стоят*.

И така, какво се представя тук, в “Сенки” – сенките или техните отсамни наместници, разположени впрочем отвъд нагледа и напред визираща ги метафора *две сенки на нощта* ^{XXIII}? Въпросът е от